

Bravo Prince/Unsplash

Het Mysterie van Israël (zesde deel)

Mysterie der eeuwen (Hoofdstuk vijf)

- Herbert W. Armstrong
- [17-01-2019](#)

Vervolg van [Het Mysterie van Israël \(vijfde deel\)](#)

D

e heidense wereldregering

De profetieën van Daniël 7 en van Openbaring 13 en 17 voorspellen hetzelfde.

Hoewel Nebukadnezar het bestaan van God erkende, gehoorzaamde hij nooit. Ondertussen hield God zich afzijdig van de andere volken van de wereld.

Het Perzische Rijk volgde op Nebukadnezars Chaldeeuwse Rijk. Zeventig jaar na de wegvoering van Juda en de verwoesting van Salomo's Tempel inspireerde God koning Cyrus van Perzië tot de gedachte een kolonie verbannen Joden terug naar Jeruzalem te sturen teneinde een tweede Tempel te bouwen. Aan het hoofd van deze kolonie stond Zerubbabel. Ook de profeten Ezra en Nehemia voegden zich bij deze kolonie in Jeruzalem. Zerubbabel bouwde de tweede Tempel, waarnaar ongeveer 500 jaar later Jezus kwam. Vóór de geboorte van Jezus waren de Romeinen aan de macht gekomen. Koning Herodes, die over de Joden regeerde en de Romeinen diende, had, kort voordat Jezus werd geboren, de Tempel verbouwd en vergroot.

Deze kolonie Joden die zo'n 500 jaar vóór Christus naar Jeruzalem was teruggezonden, had zich over het gebied van Judea verspreid. Met deze kolonie was niemand van het koninkrijk Israël naar Jeruzalem teruggegaan. Deze Israëlieten waren allen naar het westen en noordwesten gemigreerd en waren hun Hebreeuwse taal en zelfs de kennis van hun identiteit kwijtgeraakt. De wereld sprak over hen als de Verloren Tien Stammen. Over hen later meer.

Het was tijdens deze 500 jaar dat God de zogenaamde „kleine” profeten naar de Joden in Judea zond. Het was ook gedurende het laatste deel van deze periode dat Joodse leiders bepaalde punten in de godsdienst, die door Mozes was begonnen veranderden tot het Judaïsme dat onder de Joden in de tijd van Jezus gangbaar was. Het toneel was gereed voor Zijn optreden.

Laten we nu teruggaan naar het tienstammen koninkrijk Israël. Zoals hierboven gezegd waren zij, nog voor de ballingschap van Juda, naar het westen en noordwesten getrokken. De Assyriërs vestigden zich in Midden-Europa, en de Duitsers vormen ongetwijfeld een deel der afstammelingen van de oude Assyriërs.

De zogenaamde Verloren Tien Stammen, het koninkrijk Israël, trokken evenwel verder naar West-Europa en Engeland. Wij hebben geen absolute zekerheid over de identiteit van de verscheidene stammen in onze tijd, maar waarschijnlijk is Frankrijk of op zijn minst zijn de noordelijke Fransen de stam Ruben. Efraïm en Manasse trokken verder naar de Britse eilanden. Zij werden een koloniserend volk en in overeenstemming met de profetieën zouden zij hun eerste kolonie verliezen.

De naam „Israël” aan Jozefs zonen gegeven

De stervende Jacob, die de nieuwe naam Israël had gekregen, droeg de zegen van het eerstgeboorterecht over op de twee zonen van Jozef, Efraïm en Manasse. Ofschoon hij blind was en de jongens voor hem dus niet kon zien, *kruiste* Jacob, die nu Israël heette, *zijn handen*, en „streckte zijn rechterhand uit, en legde die op het hoofd van Efraïm, hoewel hij de minste [jongste] was, en zijn linkerhand op het hoofd van Manasse; hij bestierde zijn handen verstandelijk; want Manasse was de eerstgeborene. En hij zegende Jozef en zeide: De God, voor Wiens aangezicht mijn vaders, Abraham en Izaäk, gewandeld hebben, die God, die mij gevoed heeft, van dat ik was, tot op dezen dag; de Engel, die mij verlost heeft van alle kwaad, zegene deze jongeren, en *dat in hen mijn naam genoemd worde*, en de naam mijner vaders, Abraham en Izaäk, en dat zij vermenigvuldigen als vissen in menigte, in het midden des lands!” (Genesis 48: 14- 16—SV). Verder uit *De Verenigde Staten en Groot-Brittannië in de Profetieën*:

Laat *wie* uitgroeien tot deze beloofde menigte? *Wiens* afstammelingen zullen dat talrijke zaad worden, dat tot in de miljarden zal lopen? Niet van Juda, de vader van de Joden—let wel—maar van Efraïm en Manasse! Waarom zijn de ogen en het begrip van de kerkelijke leiders en van de theologen blind voor dit duidelijke feit in de Bijbel?

Merk op dat Israël deze zegen niet schonk aan slechts één, maar aan *beiden*—„zegene deze jongeren” zei hij. Deze zegen ontvingen zij gezamenlijk. „Dat in hen mijn naam genoemd worde” was een onderdeel van deze zegen. Zijn naam was Israël. Daarom zijn het de afstammelingen van deze jongens, niet de afstammelingen van Juda, de Joden, diëlsraël werden genoemd. Het is overduidelijk dat de naam Israël onuitwisbaar met Efraïm en Manasse werd verbonden!

Een schokkend feit—maar ondubbelzinnig *bewezenen*, voor uw eigen ogen! En bedenk dat deze tekst geen „interpretatie” van een „bijzondere betekenis” of „verborgen symboliek” behoeft om hem te kunnen begrijpen! Dit is de duidelijke en eenvoudige uitspraak dat Jacobs naam, die was veranderd in *Israël*, het bezit en *eigendom*—het etiket op de volken van Efraïm en Manasse zou worden!

Wie vormen dus, volgens de Bijbel, het ware Israël (qua afkomst en nationaliteit) van vandaag?

Efraïm en Manasse!

Efraïm en Manasse ontvingen *samen* het *recht* op de naam Israël. Het zou de nationale naam van hun afstammelingen worden. En hun afstammelingen waren nooit Joden! Houd dit feit goed in gedachten!

Aldus verwijzen vele van de profetieën over „Israël” of „Jacob” niet naar Joden of naar enige van de naties die worden gevormd door de hedendaagse nakomelingen van de andere stammen van Israël. Let hier goed op! Er zijn maar weinig geestelijken, theologen of bijbelgeleerden van beroep die dit weten. Velen *weigeren* het te weten!

Tezamen zouden de afstammelingen van deze twee knapen, Efraïm en Manasse, uitgroeien tot de beloofde menigte—tot het volk en de menigte volken. Dit zijn de gemeenschappelijke zegeningen die op hen gezamenlijk werden uitgestort. Dit zijn de zegeningen die de jongens samen ontvingen, maar de andere stammen niet!

Jacob kruist de handen

Op dit kritieke punt evenwel bemerkte Jozef dat Jacobs rechterhand niet op het hoofd van de eerstgeborene rustte. Hij deed een poging dit te veranderen.

„Zó niet, mijn vader,” zei Jozef, „want deze is de eerstgeborene, leg uw rechterhand op zijn hoofd. Maar zijn vader weigerde het en zeide: Ik weet het, mijn zoon, ik weet het; ook hij [Manasse] zal tot een volk worden en ook hij zal groot worden; nochtans *zal zijn jongere broeder groter zijn dan hij* en diens nageslacht zal een volheid [ofgroep] van volken worden. En hij zegende hen te dien dage en zeide: Met u zal Israël zegen toewensen door te zeggen: God make u als Efraïm en als Manasse. En hij plaatste Efraïm vóór Manasse” (Genesis 48:18-20). Hier zijn de beloften niet meer collectief, niet meer gemeenschappelijk bezit. Jacob profeteerde nu aangaande de zegeningen van ieder afzonderlijk.

De beloofde zegeningen voor Engeland en de Verenigde Staten

Bedenk dat indien het oude Israël God in het land had gehoorzaamd (in Leviticus 26 worden specifiek het schenden van de sabbat en afgodendienst genoemd), zij reeds in de dagen van Mozes, Jozua en de tijd van hun wegvoering in omstreeks 721-718 v.Chr., de nationale en materiële zegeningen van de belofte van het geboorterecht van God aan Abraham zouden hebben beërfd. Maar als zij niet gehoorzaamden, zouden deze beloften hun gedurende een periode van 2520 jaar, d.w.z. tot 1800, worden ingehouden. Het wordt nu dus duidelijk dat na de 2520 jaar en beginnend in 1800 de afstammelingen van Jozef, verdeeld in twee naties die van Efraïm en Manasse afstammen, de rijkste en machtigste naties op aarde zouden worden.

De Verenigde Staten zijn Manasse

Uit de profetische zegeningen die door de stervende Jacob werden doorgegeven blijkt dat Efraïm en Manasse voor een

groot deel het eerstgeboorterecht gezamenlijk zouden beërven, dat zij lange tijd bij elkaar zouden blijven en tenslotte zouden scheiden.

In Genesis 48 gaf Jacob het eerstgeboorterecht eerst aan de twee zonen van Jozef gemeenschappelijk en sprak over hen beiden gezamenlijk. Vervolgens sprak hij over hen individueel—Manasse zou de ene grote natie worden, Efraïm de groep naties. En in zijn profetie voor deze laatste dagen zei Jacob: „Een jonge vruchtboom is Jozef, een jonge vruchtboom aan een bron; zijn takken stijgen boven de muur uit” (Genesis 49:22). Met andere woorden: Jozef—Efraïm en Manasse samen—zou in deze laatste dagen een koloniserend volk zijn; hun koloniën zouden zich vanuit de Britse Eilanden over de aarde verspreiden.

Efraïm en Manasse groeiden gezamenlijk uit tot een menigte, vervolgens gingen zij uit elkaar, in overeenstemming met Jacobs profetische zegening van Genesis 48. Onze volken hebben deze profetie vervuld.

Maar hoe kunnen de Verenigde Staten Manasse zijn als een groot deel van het volk uit andere naties dan Engeland afkomstig is? Het antwoord is als volgt: Een groot deel van Manasse bleef bij Efraïm tot de afscheiding van Nieuw Engeland. Maar onze voorvaders zouden over vele naties worden verstrooid, als graan door een zeef, maar er zou niets op de aarde vallen en verloren gaan (Amos 9:9). Ons volk kwam inderdaad uit vele naties. Efraïm en een groot deel van Manasse vestigden zich later gezamenlijk in Engeland, maar vele anderen van Manasse, die in andere naties waren verspreid, bleven daar, totdat zij, als immigranten, naar de Verenigde Staten kwamen, nadat de kolonie Nieuw-Engeland een afzonderlijke natie was geworden. Dit betekent niet dat alle buitenlanders die naar dit land zijn geïmmigreerd van de stam van Manasse zijn, maar velen ongetwijfeld wel. Het oude Israël heeft evenwel altijd heidenen opgenomen; zij werden Israëlieten door in Israëls land te wonen. Zo zijn de Verenigde Staten bekend geworden als de „smeltkroes” van de wereld. In plaats van de afstamming van Manasse te weerleggen, bevestigt dit feit het juist. Het bewijs dat de Verenigde Staten Manasse zijn is overweldigend. Manasse zou zich van Efraïm afscheiden en de grootste, rijkste zelfstandige natie uit de geschiedenis worden. Alleen de Verenigde Staten heeft deze profetie vervuld. Manasse was in feite een *dertiende* stam. Er waren oorspronkelijk twaalf stammen. Jozef was een van deze twaalf. Maar toen Jozef zich in twee stammen verdeelde en Manasse zich als een onafhankelijke natie afscheidde, werd Manasse een *dertiende* stam.

Zou het slechts toeval zijn dat Manasse als natie begon met *dertien* koloniën? Maar hoe is het nu met de andere stammen van de zogenaamde „Verloren Tien Stammen”? Hoewel het eerstgeboorterecht aan Jozef behoorde en de zegeningen ervan het Britse Gemenebest van Naties en de Verenigde Staten van Amerika zijn ten deel gevallen, waren de andere acht stammen van Israël eveneens Gods volk. Ook zij zijn in grote mate met materiële welvaart gezegend, maar niet met het overwicht dat tot het eerstgeboorterecht behoort.

Het ontbreekt ons aan ruimte voor een gedetailleerde uiteenzetting van de specifieke identiteit van al deze andere stammen in de naties van onze twintigste eeuw. Wij volstaan hier met te zeggen dat er overvloedig bewijsmateriaal is dat deze andere acht stammen zich hebben voortgezet in naties van Noordwest-Europa als Nederland, België, Denemarken, Noord-Frankrijk, Luxemburg, Zwitserland, Zweden en Noorwegen. Het volk van IJsland is eveneens van de Viking stam. De politieke grenzen van Europa, zoals die vandaag bestaan, geven niet noodzakelijkerwijze de verdelingslijnen aan tussen de nakomelingen van deze oorspronkelijke stammen van Israël. ■

Wordt vervolgd ...

Download of bestel nu uw gratis exemplaar van

Mysterie der eeuwen

door hier te klikken.